

زندگی و موج و دریا

مهرداد احمدی شیخانی

روزنامه‌نگار

آن موقع‌ها که کودک بودیم و «پاپتی» یا همان پابرهنه؛ بی‌کفش به دلیل فقر، در کوچه‌های خاکی منطقه فرودستان و فقرای خرمشهر که پیش از انقلاب نامش «شاه‌آباد» بود و پس از انقلاب نامش شد «کوی طالقانی» می‌دیدیم و بازی می‌کردیم، کوچها پر بود از شیشه شکسته، امام‌پروایی از بریدن پایمان از تیزی تیغ این شیشه‌شکسته‌ها نداشتیم و تمام کودکی مان پر بود از تجربه زخم‌های متعددی که بر پای خود داشتیم، اما هیچ‌کدام از این زخم‌ها، ما را پیشیمان از دودین پاپتی در کوچه‌های خاکی نمی‌کرد. معنای کودکی همین بود، زندگی در همین کوچه‌های پرخطر که زخمی شدن در آن، تجربه هر روزمان بود. این همان زندگی‌ای بود که بزرگترها ما را از آن نپمی می‌کردند، تشر می‌زدند، دعوی‌مان می‌کردند و حتی وقتی با دست و پای خون‌آلود به خانه بازمی‌گشتیم، بابتش غیر از تشر و دعوا، حتی کتک هم می‌خوردیم، اما چاره‌مان نمی‌شد. زندگی ما همین بود، کوچه، دوییدن و زخم و خون. آنچه از آن روزها یاد گرفته‌ام این بود که زندگی را نمی‌شود حصار کشید، نمی‌توان بر آن سیم خاردار بست و بگویی تو آن طرف و من این طرف. در یک قطعه زمین می‌شود پایه کوبید و سیم خاردار بست و منطقه را به این سو و آن سوتقسیم کرد، ولی بر دریا نمی‌توان سیم خاردار کشید که موج به ساحل نرسد. زندگی درست مثل همین دریاست، سیم خاردار هم که بکشی، باز موج‌ها به ساحل می‌رسند و آن کس که گمان می‌کند با کشیدن سیم خاردار می‌تواند از رسیدن امواج به ساحل جلوگیری کند، احتمالاً نه می‌داند که سیم خاردار چیست و نه معنای زندگی و موج و دریا را درک کرده است.

در این سال‌ها چه بسیار کسانی بوده‌اند که تلاش داشتند تا به صاحبان قدرت از معنای زندگی بگویند و از اینکه زندگی بسیار بزرگتر از ما و خواسته‌های محدود ما در محدوده زمانی این چند سال است و اینکه مردمان آنچه را که خود می‌خواهند زندگی می‌کنند و نه آنچه را که ما می‌خواهیم. همچنین تلاش کرده‌اند تا بگویند زندگی تا وقتی

در حال تحول است، زندگی است و آن وقت که را کد شود و یکجا بماند، دیگر زندگی نیست و تبدیل به چیز دیگری می‌شود که شاید بهترین کلمه برای آن «مردگی» باشد. گمان من این نیست که کسی باشد که این سخن را متوجه نشود، اما حقیقت آن است که بسیاری از ما دلبسته رویاهایمان هستیم و دلمان می‌خواهد که جهان بیرون هم، هم‌رنگ رویاها و آرزوهایمان باشد و کیست که چنین نباشد و کیست که آرزو و رویایی نداشته باشد و همه ما شاید تمام زندگی مان به دنبال رویاهایمان می‌دویم. ولی چه بخواهیم و چه نخواهیم، غیر از ما، دیگران هم رویایی دارند و آنها هم تلاش می‌کنند تا رویاهایشان تبدیل به واقعیت شود و در این میان چه رویایی رنگ حقیقت می‌گیرد؟ فقط و فقط همان رویایی که با زندگی هم‌مسیر شود. زندگی مردمانی که هستند و نه آن مردمانی که فته‌اند یا چه بخواهیم و نخواهیم، دیر یا زود خواهند رفت و کیست که مانند‌نگار باشد؟

چند روز است که نامه‌ای و شرح حال دختری در جامعه ما دست به دست می‌چرخد، شرح حال دختری که داستان شلاق خوردن خود را با ساده‌ترین شکل ممکن بیان کرده است. بازتاب‌های آن هم بسیار بوده و واکنش‌هایی حاصل از آن، تقریباً از همه منظرها رخ داده، هم مردم و هم صاحبان قدرت و هر کس به فراخور خود چیزی در تأیید یا رد آن گفته. اما برای من یک چیز از همه جالب‌تر بود، قدرتی که در کلمه وجود دارد و یاد این افتادم که مسیح (ع) می‌گوید: «در ابتدا کلمه بود و کلمه نزد خدا بود و کلمه خدا بود» و یاد این آیه از قرآن کریم می‌افتم که «ن والقلم وما یسطرون» و اینکه یک عمر با این مفاهیم زندگی کردم و هنوز بسیاری از ما همچنان متوجه نشده‌ایم که کلمه چه قدرتی دارد. در همین ماجرابی که این دختر روایت می‌کند، خوب بنگریم؛ چه می‌بینیم؟ دختری که صاحبان قدرت شلاقش زده‌اند و او در مقابل، فقط کلمه داشته. نه زور داشته، نه قدرت، نه جاه و جلال، نه بازگاہ و خدم و حشم و نه هیچ چیز دیگر. و او در مقابل تازیانه، فقط کلمه داشته و عجیب اینکه کلمه او چه قدرتمند بوده. انگار آن آیه مسیح (ع) را این دختر چنین و از نگاه خود خوانده که «در ابتدا کلمه بود و کلمه زندگی بود» و عجیب‌تر اینکه آنهایی که یک عمر به ما از قلم و آنچه می‌نویسد گفته بودند، خود نمی‌دانستند که وقتی به قلم و آنچه می‌نگارد قسم می‌خوری، کلمه‌ای که جاری می‌شود، چه رودی می‌شود و به چه دریایی می‌رسد و چه موجی می‌سازد. زندگی را باید «پاپتی» در کوچهای خاکی دوییده باشی تا بفهمی که زخم‌های زندگی هم شیرین است.

خبر بین الملل / ۱

مخالفت سران اردن، مصر و فلسطین با کوچ اجباری

در کرانه باختری تنش در منطقه را افزایش داده و ممکن است به خارج شدن اوضاع از کنترل منجر شود. آنها درباره هرگونه تنش که ممکن است جنگ غزه را گسترش داده و مانع از تلاش‌ها برای برقراری آتش‌بس در غزه شود، هشدار داده و اعلام کردند: «کمک‌های انسانی انتقالی به نوار غزه برای حفاظت از این منطقه در برابر فاجعه کافی نیست. آنچه در غزه اتفاق می‌افتد مستلزم اتخاذ موضع قاطع جامعه بین‌المللی برای برقراری آتش‌بس است. آتش‌بس در غزه ضامن تنش زدایی در منطقه است. باید تلاش مشترک کشورهای عربی و کشورهای بانفوذ برای اجرای راهکار تشکیل دو دولت براساس مشروعیت بین‌المللی ادامه یابد.» سران کشورهای مذکور همچنین هرگونه طرحی برای جدایی نوار غزه از کرانه باختری را رد کردند.

ادامه سر مقاله

می‌دانستند که به‌طور روشن درصد اصلاح امور بود و ایده‌هایش هم روشن بود. پس اگر چنین اراده‌ای شکل گیرد و در یک ماه آینده دیده شود، به‌طور قطع و یقین شاهد مشارکت حداقل ۵۰ درصدی خواهیم بود. این اراده باید از خلال دو مؤلفه بروز و ظهور داشته باشد.

اول: اعلام برنامه‌هایی که عقل سلیم آنها را بی‌بندید و نشان دهد که اقدامات اقتضایی سال‌های اخیر به پایان رسیده است. این برنامه‌ها در چند حوزه اصلی قابل ارائه است. باز شدن فضای آزاد رسانه‌ای به‌ویژه صداوسیما، انجام اصلاحات در سیاست‌های اقتصادی و خروج از سیاست‌های رانتی و قیمت‌گذاری‌ها و انتقال منافع مستقیم آن به مردم، اصلاح سیاست خارجی و کوشش در مسیر احیای برجام و کاهش تنش‌ها از طریق حضور در مذاکرات منطقه‌ای، اصلاح سیاست‌های اجتماعی و فرهنگی و احترام گذاشتن به خواست‌های اکثریت مردم و زنان، شفافیت در همه امور به‌ویژه داده‌های رسمی و اطلاع‌رسانی و بالاخره انجام تغییرات مناسب در نظام دادرسی از جمله علنی کردن دادگاه‌ها و اسکان حضور همه وکلای در همه مراحل دادرسی که این تحولات از طریق روش‌های گوناگون قابل شناسایی و سنجش است.

دوم: تغییرات در کارگزاران اجرایی این سیاست‌ها و انتخاب افرادی فراتر از تعلقات گروهی و فامیلی و فرقه‌ای برای مدیریت‌های مرتبط با هر یک از این حوزه‌ها. این امر مستلزم برکناری افراد ناکارآمد است که معرف حضور هستند.

انجام این دو اقدام اثرات تعیین‌کننده‌ای بر ایجاد امید نزد مردم خواهد داشت و همین امید عامل اصلی و تعیین‌کننده‌ای است که مردم و همه گروه‌ها به سوی صندوق‌های رای سرازیر شوند و به این سیاست‌ها رای دهند. امید رمز حیات یک ملت و مشارکت عمومی است. امید به آینده، از طریق اصلاح سیاست‌ها و کارگزاران اجرایی قابل بازسازی است و هیچ‌راه دیگری برای بهبود مشارکت مردم به نظر نمی‌رسد.

تیتریک

HEADLINE ONE

۲

گزارش یک

وعده جدید دولتی‌ها برای ورود خودروی خارجی

ارزیابی نمایندگان از اقدامات دولت برای واردات خودروی دست‌دوم

خورده است و به گفته برخی از نمایندگان مجلس نارضایتی‌ها که هر روز افزایش می‌یابد امان پارلمان نشینان را بریده است. از سوی دیگر انتخابات نزدیک است و حرکات نمایشی مجلس رو به فروزی.

مجلس ورود کرد

چند روز پیش بعد از آنکه مطرح شد واردات خودرو در اولویت دولت نیست، مجلس در جلسه‌ای رسیدگی به آخرین وضعیت واردات خودرو را در دستور کار قرار داد و از وزیر صمت، رئیس کل بانک مرکزی و وزیر اقتصاد برای توضیحات درباره عملکرد دولت در این حوزه به مجلس دعوت شد. محمدباقر قالیباف، رئیس مجلس در این جلسه، اتمام حجت خود را درباره واردات خودرو با وزیر صمت کرده و گفت: «بانک مرکزی اعلام کرده سهم ارز مربوطه را در اختیار صنایع قرار داده و اولویت‌بندی با شماست. من به‌طور روشن و شفاف می‌گویم که تخصیص ارز برای بحث خودرو براساس لایحه دولت، تصویب مجلس (با توجه به بحث مغایرت با سیاست‌های کلان) و تصویب مجمع تشخیص مصلحت نظام تبدیل به قانون شده است. ما جلسه دیگری به این موضوع اختصاص نمی‌دهیم مگر پیگیری جدی قانونی برای واگذاری ارز برای واردات خودرو.» شاید اولتیماتوم مجلس و اعتراضات آتشین برخی از نمایندگان باعث شده که علی‌به‌قصدی چهرمی، سخنگوی دولت در آخرین نشست خبری خود (سه‌شنبه ۱۹ دی ۱۴۰۲) تأکید کند: «با همکاری‌های اجزای مختلف دولت، آیین‌نامه واردات خودروهای نو، اصلاح و ظرف روزهای آتی ابلاغ خواهد شد؛ بنابراین، واردات و ترخیص خودروهای نو حمل‌ونقل عمومی و خودروهای برقی و هیبریدی نیز با تسهیل بیشتری انجام خواهد گرفت.»

محمد مخبر، معاون اول رئیس‌جمهوری نیز در نامه‌ای به تاریخ سه‌شنبه ۱۹ دی ۱۴۰۲ اعلام کرد: «خودروهایی که تا پیش از ابلاغ آیین‌نامه مجاز به تردد در مناطق آزاد تجاری-صنعتی و ویژه اقتصادی هستند، مشروط به پرداخت کلیه عوارض و بدهی‌های مربوطه و حقوق ورودی (مشمول بر حقوق گمرکی و سود بازرگانی مصوب) و دارا بودن معاینه فنی متصل به سامانه سیمفا با رعایت

بعد از سال‌ها انتظار، مجلس ممنوعیت واردات خودرو را لغو کرد تا افتخار واردات خودروهای خارجی نصیب دولت سیزدهم شود. بیش از یک سال است که دولت سیزدهم می‌خواهد نشان دهد، اجرای این قانون ابلاغ شده است اما یکی از معاونان سازمان برنامه و بودجه در اظهارنظر هفته گذشته خود اعلام کرد، «واردات خودرو اولویت نیست.» در حقیقت دولت‌مردان با این اظهارنظر «آب پاکی را روی دست ملت و مجلس ریختند». اینکه عاقبت خودروهای سفارشی خارجی چه خواهد شد نیز خود تازدی دیگری است. بر این اساس، امسال راهکارهای مختلفی از سوی وزارت صمت تعیین و اجرایی شد و در نهایت ۱۲۰ هزار نفر متقاضی خرید خودرو وارداتی مبلغ ۵۰۰ میلیون تومان به حساب وزارت صمت واریز کردند. با مطرح شدن تمام این موضوعات اما هنوز هیچ خودروی خارجی جدیدی وارد و نصیب متقاضیان نشده است.

بررسی‌های کاملاً ساده حاکی از آن است که رخدادهای اقتصادی مهم در عمر دولت سیزدهم صحت‌های است بر این موضوع که «ناید از نمایندگان دوره یازدهم انتظار همراهی با مردم را داشته باشیم زیرا اولویت مجلس انقلابی، حمایت از دولت سیزدهم است نه مردم.» بنابراین اگر حمید امانی‌همدانی، معاون هماهنگی سازمان برنامه و بودجه با صراحت تمام از سیاست تثبیت اقتصادی به‌عنوان اهداف اصلی بودجه خبر داده و می‌گوید: «درخواست تخصیص ارز متناسب با اولویت‌ها داده می‌شود و اگرچه دولت اعتقاد دارد که واردات خودرو در دستور کار باشد، اما قطعاً واردات خودرو اولویت نیست.» مشخص است که فعلاً داستانی طولانی است و باید فرازونشیب‌های بسیاری را پشت سر بگذارد. تیر شعار «واردات خودرو» که به بُز مجلس یازدهم نیز تبدیل شده بود، حالا به سنگ

دریای پرآشوب سرخ

توقیف کشتی تجاری گلکسی لیدر توسط نیروهای مسلح یمن، پرسرودترین واقعه دریای سرخ از زمان هشدار یمنی‌ها به اسرائیل بود. آن‌طور که رسانه‌های عربی اعلام کردند، این کشتی تجاری به شرکت رامی اونگار تاجر اسرائیلی تعلق دارد. گلکسی لیدر در اجاره یک شرکت ژاپنی و در مسیر حرکت از سوی ترکیه به هند بود که از سوی یمنی‌ها توقیف شد. یمنی‌ها با استفاده از هلی‌کوپتر و پیاده کردن نیروی نظامی روی عرشه این کشتی، کنترل گلکسی لیدر را به دست گرفتند و این شناور تجاری را به سمت ساحل یمن هدایت کردند. فیلم عملیات هلی‌برن یمنی‌ها انعکاس گسترده‌ای در تمام رسانه‌های جهان داشت و توقیف این کشتی، واکنش‌های زیادی را برانگیخت. گروه ۷ متشکل از کشورهای کانادا، ژاپن، فرانسه، انگلستان، ایالات متحده، آلمان و ایتالیا (به همراه اتحادیه اروپا) از جمله نهادهایی بود که به این حمله واکنش نشان داد و خواستار آزادی کشتی توقیف‌شده از سوی یمنی‌ها بود.

۵ آذرماه امسال نیز به یک نفت‌کش غول‌پیکر با نام سنترال پارک متعلق به یک تاجر اسرائیلی دیگر - ایال اوفر - در سواحل یمن حمله شد. یمنی‌ها هیچ‌وقت به‌طور رسمی مسئولیت این عملیات را بر عهده نگرفتند. وزارت دفاع آمریکا نیز در اظهارنظری رسمی اعلام کرد، براساس گمانه‌زنی‌ها، این عملیات به یمنی‌ها مربوط نمی‌شود و دزدان دریایی سومالی مسئول آن بوده‌اند. ماجرای نفت‌کش سنترال پارک باعث شد تا یکی از ناوهای نیروی

ادامه از صفحه ۱

دریایی ایالات متحده وارد خلیج عدن شده و دست به عملیات بزند. طبق خبر رسانه‌های انگلیسی‌زبان، ۵ مهاجم وارد شده به این نفت‌کش فرار کردند و دستگیر شدند. اما طبق اعلام سنترال فرماندهی مرکزی آمریکا - در بامداد ۲۷ نوامبر (۶ آذر) ساعت ۱:۴۱ دقیقه شب به وقت صنعاء، دو موشک بالستیک از یمن به سمت ناوشکن یواس اس میسون شلیک شد. براساس اعلام همین منبع رسمی، این دو موشک در فاصله ۱۰ مایلی ناوشکن میسون به دریا برخورد کردند. طبق اعلام سنترال، از ۱۹ نوامبر ۲۰۲۳ تا ۱۰ ژانویه ۲۰۲۴، ۲۶ حمله از سوی نیروهای مسلح یمن انجام شده است.

کریدور دریایی استراتژیک

اما حمله به کشتی‌های اسرائیلی تنها محدود به دریای سرخ نبوده است. بعضی از این کشتی‌ها در مناطقی مثل اقیانوس هند نیز هدف حملات پهنای قرار گرفتند اما با توجه به اهمیتی که اقیانوس هند، خلیج عدن، تنگه باب‌المندب و دریای سرخ در مسیر تجارت دریایی دارد، این مسیر ناامن اعلام شده است. به‌طوری‌که بعضی شرکت‌های حمل‌ونقل دریایی هزینه‌های حمل کالا را افزایش دادند یا اعلام کردند که از مسیر دریای سرخ تردد نمی‌کنند. در حال حاضر، حق بیمه خطر جنگ در دریای سرخ، از بندر بنغازی لیبی بالاتر است. از آنجایی که دریای سرخ در انتهای به‌دو شاخه تقسیم شده و بخشی از آن به سمت اسرائیل و بخش دیگر به کانال سوئز می‌رسد که نقطه دسترسی اروپا و آمریکا به آسیا بدون دور زدن قاره آفریقا است، تحولات